

Arrest

nr. 171 994 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014, waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 april 1994.

Op 7 oktober 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

Op 18 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 6 januari 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Z.(...), T.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Armenië

geboren te Jerevan op 23.04.1993

adres: (...)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 07.10.2014 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

□ Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengebied dat hem werd betekend op 29.11.2013; Dat inreisverbod verbiedt hem zich op het Schengengebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 29.11.2016 . Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

□ Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen betekend op 18.04.2013;

□ Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761*).

Het procesbelang raakt de openbare orde en moet zo nodig ambtshalve door de Raad worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, dat haar op 29 november 2013 ter kennis werd gebracht. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat de verzoekende partij tegen dit inreisverbod via enig ander verzoekschrift een beroep heeft ingediend. Derhalve is het inreisverbod, dat op 29 november 2013 aan de verzoekende partij ter kennis is gebracht, definitief geworden. Bijgevolg staat het vast dat dit inreisverbod op de verzoekende partij van toepassing is sinds de betekening ervan. Hierdoor rijst de vraag naar de actualiteit en de wettigheid van het belang van de verzoekende partij bij de vordering tegen de beslissing van 18 december 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering (...)”

Artikel 74/11, § 3, van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

*Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9*ter*, 48/3 en 48/4.*”

Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt bij de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de betrokkene – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming, overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, kan dit verbod buiten werking stellen. Gezien artikel 74/11, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet, en gezien artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling, die valt onder een geldend inreisverbod, geen verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel 9*bis* kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (*cf.* RvS 3 september 2015, nr. 11.523 (c); RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

In voorliggend geval trad het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod in werking op 29 november 2013. Het inreisverbod is thans definitief in die zin dat de verzoekende partij er geen beroep meer tegen kan indienen vermits de beroepstermijn daartoe ruimschoots is overschreden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat het inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat de betrokken onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Derhalve blijkt dat de verzoekende partij thans onder de gelding valt van een definitief inreisverbod van drie jaar, waarvan niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij onderworpen is aan een inreisverbod, waardoor haar “de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten” gedurende een termijn van drie jaar wordt verboden, kan een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden weigeringsbeslissing slechts aanleiding geven tot een (nieuwe) negatieve beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris daar het inreisverbod de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verhindert. Zodoende kan de verzoekende partij op heden geen wettig belang doen gelden bij haar beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis zonder voorwerp is geworden en kan dit beroep geen nuttig effect ressorderen (RvS 3 september 2015, nr. 11.523 (c); RvS 7 mei 2015, nr. 11.277(c)).

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang in het licht van het definitief geworden inreisverbod, stelt de advocaat van verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij, die niet betwist dat zij onder een definitief en geldig inreisverbod valt, sowieso wegens dit inreisverbod het verblijf op het grondgebied moet worden ontzegd zodat de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing er enkel toe kan leiden dat de aanvraag opnieuw wordt geweigerd en dat er een bevel om het grondgebied te verlaten dient uitgereikt te worden (RvS 16 juli 2015, nr. 11.431 (c); RvS 3 september 2015, nr. 11.523 (c)).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke manier een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing haar, ondanks hetgeen hoger werd gesteld omtrent de invloed van het inreisverbod op de mogelijkheid om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bekomen, thans tot voordeel kan strekken. De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een actueel en wettig belang kan doen gelden bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaand dient het beroep dan ook onontvankelijk te worden verklaard bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel en wettig belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS